

Arrest

nr. 271 434 van 20 april 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. QUESTIAUX en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 september 2015 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 13 augustus 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 september 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 juni 2021.

1.3. Op 12 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger afkomstig uit Bagdad. U bent een moslim van Arabische etnische origine. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België haalde u volgende feiten aan.

In Irak werd u benaderd door sjiitische militieleden. Ze boden u geld en een wapen aan, in ruil zou u hen moeten vervoegen. U ging niet in op dit voorstel. U voelde zich niet langer veilig in Irak en besloot om op 28 augustus 2015 Irak te verlaten. Op 15 september 2015 kwam u illegaal in België toe. Diezelfde dag nog diende u uw asielaanvraag in.

Op 23 mei 2016 werd in uw eerste verzoek om internationale bescherming de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Uw beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd op 6 februari 2017 afgewezen.

Na uw weigering in België trachtte u verschillende keren internationale bescherming te bekomen in Duitsland, zonder resultaat.

Zonder terug te keren naar Irak diende u op 31 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in in België. Op 6 september 2018 werd uw tweede verzoek onontvankelijk verklaard.

U keerde terug naar Duitsland waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende, dat geweigerd werd. Vervolgens reisde u naar Nederland, waar uw verzoek ook geweigerd werd.

Op 13 augustus 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in in België.

U verklaart dat u homoseksueel bent en al lang een relatie met S.(...), een transgendervrouw, hebt. Om die reden werden uw broer en ex-vrouw in Irak gedood. Daarnaast zegt u dat de milities u ervan zullen verdenken banden te hebben met IS.

Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: foto's van uw broer, uw moeder en uw huis, attest Rubicon, overlijdensattest moeder, berichten met S.(...), psychologisch attest, echtscheidingsakte, overlijdensakte broer

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Uit de psychologische documenten (doc.6) die u voorlegde op de dag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u een beperkt narcistisch functioneren met een depressieve kant vertoont. Ook zou u met stress kampen, met als gevolg dat u niet altijd in staat zou zijn u te concentreren om uw relaas uit het hoofd te vertellen. Om die reden raadde uw psycholoog aan om u de tijd te geven uw gedachten te verzamelen, bijvoorbeeld door een pauze aan te bieden. U verklaarde zelf dat uw psychologische aandoening u niet zou hinderen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.7). Er werd u meegedeeld dat er rekening zou gehouden worden met uw psychologische omstandigheden en werden nog twee pauzes gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

Er dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 6 februari 2017. Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd op 6 september niet-ontvankelijk verklaard.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor de milities in Irak, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

U herhaalt uw vrees voor de milities in Irak en de onveiligheid (CGVS, p.7). U stelt dat de milities u verdenken van lidmaatschap van IS, omwille van uw lange afwezigheid uit Irak en omdat u sjiïet bent (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd werd om te verduidelijken hoe u weet dat de milities u zouden verdenken, verwees u opnieuw naar de gebeurtenissen die in uw eerste verzoek ongelooftwaardig bevonden werden, namelijk uw vermeende rekrutering door de milities (CGVS, p.12). Daarnaast legt u foto's van uw huis voor (doc.2) en foto's en een overlijdensattest van uw moeder (doc.4). U verklaart dat uw huis op 29 september 2020 aangevallen werd, door de schrik overleed uw moeder (CGVS, p.5). De milities in uw stad zouden uw woning in brand gestoken hebben omdat ze u zouden verdenken van samenwerking met IS (CGVS, p.12). Even later zegt u echter dat uw huis in brand gestoken werd omdat uw homoseksuele relatie ontdekt werd (CGVS, p.12). Wanneer u om verduidelijking gevraagd werd, zei u dat u niet kan weten omdat u in Europa was (CGVS, p.12). U bracht echter zelf de brand in uw huis in verband met enerzijds de milities en anderzijds uw relatie. De inconsistentie van uw verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en doet de bewijskracht van de documenten die u voorlegt teniet. Uit de foto's die u voorlegt kan overigens geenszins afgeleid worden dat het daadwerkelijk uw huis betreft. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw bijkomende verklaringen met betrekking tot uw vrees voor de milities in Irak.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, namelijk uw homoseksuele geaardheid, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

U vreest in Irak vermoord te worden omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p.7)

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het uw dossier gevoegd is, blijkt dat leden van LGBT-gemeenschap in Irak te maken hebben met zware discriminatie, bedreigingen, aanvallen, ontvoeringen en moord. De autoriteiten treden niet op. In de KRI is de situatie voor LGBT iets beter, maar blijft homoseksualiteit een taboe. Ook in de KRI is er sprake van arrestaties en veroordelingen vanwege homoseksualiteit (EASO Country of Origin Information Report: Iraq: Targeting of Individuals, p.133-135).

U verklaart een relatie te hebben met S.(...), een Koerdische transgender-vrouw. U zou haar op de markt in Bagdad ontmoet hebben, waar ze jongenskleren droeg om minder op te vallen. In de KRI zou

S.(...) echter meisjeskledij dragen en vrij zijn om te dragen wat ze wou. Volgens u hebben ze in Koerdistan meer vrijheid, heerst er een meer Europese sfeer en kunnen transgenders aanvaard worden (CGVS, p.8-9). Dit staat in contrast met de informatie waarnaar hierboven verwezen wordt, namelijk dat LGBT ook in Koerdistan taboe blijft. Dit ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw relaas.

De familie van S.(...) zou op de hoogte geweest zijn van jullie relatie en hadden geen bezwaar tegen u, u kwetste of verkrachtte S.(...) immers niet. Daarbovenop oppert u dat de familie van S.(...), in geval van een probleem in jullie relatie, naar uw stam zou kunnen gaan om hun beklag te doen, u komt immers uit een goede stam (CGVS, p.11). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat de ouders van een transvrouw verhaal zouden kunnen halen bij de stam. Ook bij de stammen is homoseksualiteit immers een groot taboe. U geeft zelf ook aan dat de stam haar leden kan straffen, onder andere voor homoseksualiteit. Om die reden is het dus zeer onwaarschijnlijk dat de ouders van een transgender hun beklag zouden doen via de stammen, gezien hun kind S.(...) dan ook gestraft zou worden. Het feit dat u er geenszins bij stilstaat dat de Irakese stammen niet het geschikte middel zijn om LGBT-relatieproblemen op te lossen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder beweert u dat u met S.(...), toen nog minderjarig, op reis ging naar Turkije, Syrië en Iran (CGVS, p.8). Het is onwaarschijnlijk dat u met een minderjarige transgender verschillende keren naar onder andere Iran kon reizen zonder dat dit u problemen opleverde, ondanks de voorzorgen die u beweerde te nemen (CGVS, p.15).

Ook is het opmerkelijk dat u S.(...) bij DVZ omschreef als iemand van de organisatie in Duitsland (vragenlijst DVZ), terwijl u haar al gekend zou hebben in Irak en jarenlang een relatie zou hebben met haar (CGVS, p.14). Indien u daadwerkelijk een langdurige relatie met S.(...) hebt, kan er van u verwacht worden dat u dit doorheen de verschillende stappen van de procedure duidelijk aangeeft. De berichten die u voorlegt (doc.5) kunnen de geloofwaardigheid van uw relatie niet versterken. U legt een uittreksel van een chat-gesprek voor, maar u toont daarmee geenszins aan dat het om een gesprek met dezelfde S.(...) als in uw relaas gaat. U legt geen foto's voor van u en S.(...) samen, naar uw zeggen omdat uw gsm gestolen werd. S.(...) zou net hetzelfde probleem gehad hebben (CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u na een relatie van tien jaar over geen enkele foto van jullie beiden zou beschikken, zeker gezien u aanvoert dat uw familie op de hoogte kwam van uw relatie met S.(...) omwille van foto's op haar facebook-account (CGVS, p.10). U bent evenmin consistent met betrekking tot de vraag of uw relatie met S.(...) al dan niet ontdekt is in Irak. Eerst uitte u de vrees vermoord te worden als uw relatie ontdekt wordt door iemand (CGVS, p.7). Daarna verklaart u dat uw relatie reeds ontdekt is en om die reden uw huis in brand gestoken werd (CGVS, p.12). Uit bovenstaande volgt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een relatie heeft met de transvrouw S.(...) en dat deze relatie begon toen jullie beiden in Irak woonden. U geeft blijk van weinig besef van de moeilijkheden die LGBT-personen ondervinden in Irak. Dat maakt het onwaarschijnlijk dat u zelf ook deel uitmaakte van de LGBT-gemeenschap in Irak. Naast uw vermeende relatie met S.(...) heeft u geen liefdesrelatie of seksuele contacten gehad met mannen (CGVS, p.13).

Doorheen uw relaas legt u geen consistente verklaringen af over welke geaardheid u heeft. Bij DVZ verklaarde u homo te zijn (vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u eerst anders geaard te zijn (CGVS, p.7) en zich enkel aangetrokken te voelen door mannen, niet door vrouwen (CGVS, p.8). Vervolgens verklaart u dat mooie vrouwen u kunnen aantrekken en u geen voorkeur hebt. Al voelt u zich meer aangetrokken tot mannen met een vrouwelijk uiterlijk (CGVS, p.13). Dat de seksuele oriëntatie een fluïde begrip is, betekent niet dat er niet dat er niet kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over uw eigen geaardheid en seksuele oriëntatie. U slaagt hier niet in en dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Tenslotte verklaarde u bij DVZ dat u in Irak naar ontmoetingsplaatsen voor homo's ging en dat uw familie op die manier al voor uw vertrek wist dat u homo was (vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk ontkende u uw eerdere verklaringen en zei u dat er geen ontmoetingsplaatsen voor homo's bestaan in Irak (CGVS, p.10). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u homoseksueel bent, bijgevolg kan er geen geloof geacht worden aan de vrees die u voorhoudt omwille van uw vermeende seksuele oriëntatie. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw broer vermoord zou zijn omwille van uw geaardheid (CGVS, p.12).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De foto's van uw broer (doc.2) en het overlijdensattest (doc.8) dat u voorlegt kan op niet aantonen dat hij vermoord zou geweest zijn omwille van uw vermeende geaardheid. Uw echtscheidingsakte (doc.7) heeft louter betrekking op de beëindiging van uw huwelijk in Irak, hetgeen niet betwist wordt door het CGVS. Het attest van de organisatie Rubicon (doc.3) kan geenszins aantonen dat u homoseksueel bent, en toont louter uw aanwezigheid op een workshop over LGBT-migranten aan. In het psychologisch rapport dat u voorlegt, staat, naast de psychologische vaststellingen die hierboven besproken zijn, dat u tegen uw psychologen uitlegde dat onder andere uw broer en uw vrouw voor uw ogen en in uw armen gestorven zijn. Dit is strijdig met uw verklaringen bij DVZ dat uw vrouw en broer in respectievelijk 2018 en 2019 overleden (vragenlijst DVZ). U bent immers al sinds 2015 in Europa en kan dus onmogelijk aanwezig geweest zijn bij hun dood. De overige documenten die u voorlegt werden reeds besproken in deze beslissing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>), en de **EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021** (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat

er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij

militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er

geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofd dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofd omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/6, §4 en §5, 48/7 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker in een eerste onderdeel, onder verwijzing naar onder meer de “EASO Country Guidance: Iraq, Common analysis and guidance note, January 2021”, de “International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq” van UNHCR van mei 2019 en rechtspraak van het EHRM en van deze Raad, aan dat de situatie voor soennieten in Irak, en meer bepaald in Bagdad, gevaarlijk blijft. Verzoeker wijst er ook op dat de protesten grote onrust in het land veroorzaken en reeds geleid hebben tot een hoog aantal dodelijke slachtoffers. In de COI Focus van 30 maart 2018 wordt bovendien vastgesteld dat de sjiitische milities in Bagdad voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor het gerichte geweld in Bagdad en dat dit over het algemeen ongestraft blijft. Verzoeker meent dat het voor hem dus onmogelijk is om de bescherming in te roepen van de Iraakse autoriteiten, in de zin van artikel 48/5, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij voegt hier aan toe: *“In de bestreden beslissing is geen concrete risico analyse uitgevoerd van het risico op ernstige schade van de verzoeker, omdat er geen rekening is gehouden met de specifieke situatie van verzoeker (soenit). Er is enkel gemotiveerd aan de hand van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, waarbij werd gesproken van “willekeurig geweld”.*

Het onderzoek naar de noodzaak tot subsidiaire bescherming door het CGVS was bijgevolg niet afdoende.

Zou uw Raad oordelen dat de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet van dien aard is dat de subsidiaire bescherming automatisch wordt toegekend aan alle asielzoekers afkomstig uit de stad, dan moet nog steeds vastgesteld worden dat verzoeker bewezen heeft dat hij specifiek het risico loopt om slachtoffer van geweld te worden vanwege zijn soennitische profiel. Dat profiel, samen met de algemene veiligheidssituatie, leidt tot een ernstig risico op schade voor de verzoeker, in het geval van terugkeer naar Irak.

Het statuut van de subsidiaire bescherming moet derhalve toegekend worden aan de verzoeker.”

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat hij ter ondersteuning van zijn volgend verzoek verschillende stukken neerlegt die zijn seksuele geaardheid bewijzen. Volgens verzoeker heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kennelijk tekortgeschoten aan haar plicht om zorgvuldig te onderzoeken of de elementen die hij neerlegde en aanhaalde in zijn nieuwe verzoek om internationale bescherming de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst erop dat de beoordeling van de seksuele geaardheid van een persoon die internationale bescherming aanvraagt in de eerste plaats moet beoordeeld worden aan de hand van een empirisch onderbouwd onderzoek, zoals bevestigd in de richtlijnen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen (HCV), “Beyond Proof. Credibility assessment in EU asylum system”. Verzoeker herhaalt dat hij verschillende bewijzen neerlegde en meent dat hem, gelet op het risico dat hij loopt op een schending van artikel 3 EVRM indien hij teruggestuurd zou worden naar Iran (sic), op basis van al deze elementen het voordeel van de twijfel moet verleend worden. Verzoeker is de mening toegedaan dat zijn seksuele geaardheid niet meer kan betwist worden en dat hem bijgevolg, gelet op het risico op vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid wanneer hij teruggestuurd zou worden naar Irak, internationale bescherming moet verleend worden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikelen 48/4, 48/6, §4 en §5, 48/7, 57/6 en 62, §2 van de Vreemdelingenwet, betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad. Hij verwijst in dit verband onder meer naar ‘de EASO van januari 2021’ en zet het volgende uiteen:

“In de bestreden beslissing stelt tegenpartij dat het “gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS.” In de EASO wordt echter gesteld dat er een toename is van de aanvallen door ISIS.

De geweldsaanvallen en bomaanvallen zijn ook nog steeds veelvoorkomend in Bagdad, aangezien er 4.8 incidenten per week plaatsvinden.

Ook in 2021 neemt het geweld niet af (...)

De protesten die sinds oktober 2019 plaatsvinden in Bagdad gaan tot op de dag van vandaag met dezelfde intensiteit verder. Een van de hoofdpunten op de agenda van de burgerlijke protesten is de naderende verkiezingen die zullen plaatsvinden op 10.10.2021. (...)

Het belang van deze verkiezingen in het kader van protesten die reeds 1,5 jaar aan de gang zijn mag niet onderschat worden. (...)

De nieuwe verkiezingen vinden plaats binnen minder dan drie maanden. De gewelddadige en destabiliserende consequenties hiervan werden door tegenpartij op geen enkel moment besproken.

Tegenpartij moet voldoende garanties hebben dat een weigeringsbeslissing niet even snel voorbij gestreefd zal zijn door nieuwe politieke ontwikkelingen. Artikel 57/6, §1, lid 4 tot 6 voorziet hiervoor in de volgende mogelijkheid:

“Indien dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming, kan de termijn na verlenging, bedoeld in het derde lid, nogmaals verlengd worden met ten hoogste drie maanden.

De in het tweede lid bedoelde termijn wordt verlengd tot ten hoogste eenentwintig maanden, indien onzekerheid bestaat over de situatie in het land van herkomst die naar verwachting tijdelijk is. In dat geval wordt ten minste elke zes maanden de situatie in het betreffende land van herkomst beoordeeld.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de verzoeker in kennis van de verlenging van de in het tweede lid bedoelde termijn en geeft, indien de verzoeker daarom verzoekt, informatie over de reden van de verlenging en een indicatie van het tijdsbestek waarbinnen de in het eerste lid, 1°, bedoelde beslissing zal worden getroffen.”

In de huidige context van onstabiliteit in Bagdad ten gevolge van de aanhoudende protesten kon het CGVS niet overgaan tot een weigeringsbeslissing zonder rekening te houden met de toekomstige belangrijke gebeurtenissen die een zware impact kunnen hebben op de veiligheidssituatie in het land en de stad.

Er werd in deze omstandigheden geen grondig en exhaustief onderzoek gevoerd. Omwille van deze redenen moet aan verzoeker, op zijn minst, de subsidiaire bescherming toegekend worden.”

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Nieuwe elementen

2.4.1. Op 1 maart 2022 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019, de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021, het EASO Country of Origin Report *“Iraq: Security situation”* van oktober 2020 en de COI Focus *“Irak – Veiligheidssituatie”* van 24 november 2021.

2.4.2. Op 9 maart 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Irakese homoseksuele man in het kader van een volgend verzoek”* van NANSEN van september 2021, een psychologisch attest dd. 8 juni 2021 en een attest van Artsen Zonder Grenzen dd. 21 mei 2021.

2.5. Voorafgaande opmerking

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de betrokken beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het

hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.8. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.9. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 20 mei 2016 geweigerd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 181 826 van 6 februari 2017, waarin het volgende werd geoordeeld:

“(…) 2.2.3.1. In verband met de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van haar vrees ten aanzien van sjiitische milities en ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan pas erg laat melding maakte, merkt verzoekende partij op dat zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken eerst begon te vertellen over haar problemen met de soennitische milities daar dit chronologisch de eerste problemen waren die zij meemaakte. Zij werd er tijdens haar relaas evenwel meermaals op gewezen dat zij niet in detail moest gaan en dat zij later de kans zou krijgen om uitgebreider haar problemen te schetsen. Daarom heeft zij dan ook de laatste incidenten niet verteld. Dit kan niet verweten worden aan verzoekende partij, die zelf het belang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet kon inschatten.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk

aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Ondanks het feit dat de op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt, en dit op een correcte wijze. Dit geldt des te meer voor het incident dat haar er zou toe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 26).

De Raad wijst eveneens op een deel van het voorafgaand advies dat in de vragenlijst vermeld staat: "De vragenlijst is bedoeld als een instrument ter voorbereiding van het gehoor en het onderzoek op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal u (als asielzoeker) de mogelijkheid geboden worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven. Bij het invullen van de vragenlijst wordt er van u (als asielzoeker) verwacht dat u nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom u bij uw terugkeer problemen vreest of riskeert, dat u in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. (...) Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen." (administratief dossier, stuk 15, p. 1). Verzoekende partij werd derhalve duidelijk gemaakt dat deze vragenlijst dient ter voorbereiding van haar tweede, uitgebreidere, gehoor op het Commissariaat-generaal en dat zij nauwkeurig en correct dient te zijn in het beantwoorden van de vragen.

Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Arabisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 15, p. 2).

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview alle voornaamste elementen van haar asielrelaas – waaronder het incident dat haar er zou toe hebben aangezet haar land van herkomst te verlaten – uiteen te zetten. Bovenstaande argumenten kunnen dan ook niet worden bijgetreden.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij aangaande de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar drie oudste zussen ontvoerd werden door een soennitische militie (omwille van hun etnische afkomst en hun werkzaamheden voor het Ministerie van Buitenlandse Zaken) en anderzijds haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat naast haar drie zussen eveneens haar moeder, stiefvader en jongere zus werden ontvoerd, in haar verzoekschrift louter ontkent dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel haar drie zussen vernoemde, is de Raad van oordeel dat het louter ontkennen van haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins volstaat om afbreuk te doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

2.2.5.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij incoherente verklaringen aflegde over wanneer haar stiefvader overleden is, voert verzoekende partij aan dat het haar biologische vader is die voor 2013 overleden is en dat haar stiefvader pas in 2014 overleden is. De woonstkaart van haar moeder werd aangepast naar aanleiding van de dood van haar vader en niet van haar stiefvader. Verzoekende partij wijst er nog op dat de woonstkaart bij een tweede huwelijk niet zomaar wordt aangepast.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangaf dat haar biologische vader overleden is in 1999 en te denken dat haar stiefvader overleed in 2006 (administratief dossier, stuk 15, verklaring DVZ, rubriek 13 A en B). Het doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal plots aangeeft dat ook haar stiefvader in juli 2014 ontvoerd werd, dat hij ten gevolge van dit incident gezondheidsproblemen kreeg die uiteindelijk in 2014 tot zijn dood zouden leiden en dat zij op diens begrafenis voor een eerste maal benaderd zou zijn geweest door de sjjiitische milities (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 7-8 en 22-23).

Bovendien werd door verzoekende partij ter staving van haar asielrelaas onder meer de woonstkaart van haar moeder neergelegd – uitgegeven op 8 juli 2013 – en zegt zij hierover op het Commissariaat-generaal dat haar moeder de volmacht heeft gekregen nadat haar vader gestorven is (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 12). Er kan van worden uitgegaan dat verzoekende partij hierbij doelde op het overlijden van haar stiefvader. Immers verklaarde verzoekende partij dat haar biologische vader overleden was toen zij vijf jaar oud was, dat haar moeder toen hertrouwd is en dat deze man verzoekende partij opgevoed zou hebben (administratief dossier, stuk 5,

gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 7). Verder gaf zij zelf aan dat alle documenten vervangen moeten worden wanneer men trouwt (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 12). Er kan dan ook aangenomen worden dat haar moeder sinds zij hertrouwd is op de woonstkaart van haar nieuwe echtgenoot kwam te staan en niet nog in 2013 een woonstkaart kreeg op haar eigen naam, indien de stiefvader van verzoekende partij op dat moment inderdaad nog in leven zou zijn. Uit de vaststelling dat de moeder van verzoekende partij op 8 juli 2013 een woonstkaart kreeg op haar eigen naam kan dan ook niet anders blijken dan dat de stiefvader van verzoekende partij voor juli 2013 stierf daar anders de woonstkaart op zijn naam zou staan. Dat de woonstkaart na een tweede huwelijk niet zomaar wordt aangepast betreft verder een blote bewering die verzoekende partij op generlei wijze staft.

De vaststelling dat de stiefvader van verzoekende partij reeds voor juli 2013 stierf, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, daar haar stiefvader aldus onmogelijk slachtoffer kan zijn geweest van een ontvoering in juli 2014 en evenmin geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat de milities haar na juli 2014 op de begrafenis van haar stiefvader benaderd zouden hebben om te rekruteren.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog opmerkt dat zij ongeschoold is en het moeilijk heeft om een duidelijk asielrelaas uiteen te zetten, meent de Raad dat het feit dat verzoekende partij laaggeschoold is – zij is tot het 5e leerjaar naar school gegaan (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p. 6) – niet van aard is voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Immers ziet de Raad niet in hoe het loutere feit dat verzoekende partij laaggeschoold is haar zou beletten haar asielrelaas – feiten die zij zelf meemaakte – eenduidig en volledig uiteen te zetten.

2.2.7.1. Wat voorts nog de motivering in de bestreden beslissing betreft dat uit objectieve informatie blijkt dat de diverse sjiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat het zeer onwaarschijnlijk is dat men verzoekende partij zou dwingen om zich bij een militie aan te sluiten, betoogt verzoekende partij dat dit slechts algemene informatie betreft en dat er rekening mee gehouden moet worden dat er ook uitzonderingssituaties zijn. Tevens wordt voorbijgegaan aan het feit dat de escalerende situatie in Irak ervoor gezorgd heeft dat de milities effectief trachten personen te rekruteren en te mobiliseren.

2.2.7.2. De Raad benadrukt vooreerst dat door verzoekende partij geen geloofwaardige verklaringen werden afgelegd omtrent de door haar beweerde problemen met de sjiitische milities. Zo blijkt uit wat voorafgaat dat verzoekende partij pas bijzonder laat melding maakte van het feit dat zij benaderd zou zijn geweest door de sjiitische milities en kan geen geloof worden gehecht aan haar bewering dat de milities haar na juli 2014 benaderden om te rekruteren, voor een eerste maal op de begrafenis van haar stiefvader, daar haar stiefvader reeds voor juli 2013 overleed.

Verder treedt de Raad de motivering in de bestreden beslissing bij dat het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij over een vermeende poging tot gedwongen rekrutering door een sjiitische militie bevestigd wordt door objectieve informatie over de al-Hashd al-Shaabi (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) waarin stevast vermeld wordt dat de diverse sjiitische milities geen gebruik maken van gedwongen rekrutering en dat dit zowel geldt voor soennieten als voor sjiieten. Uit voormelde informatie blijkt dat het Hash al-Shaabi een vrijwilligersleger is dat rekruten aantrekt door middel van prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. Verder blijkt dat talrijke vrijwilligers ongeschikt werden bevonden voor actieve deelname aan de gevechten en bijgevolg niet werden ingeschakeld. Gelet op deze informatie is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat men verzoekende partij, die hen zeer duidelijk zou hebben gemaakt dat zij geen lid wilde worden van een militie, zou dwingen om zich bij een militie aan te sluiten. Gegeven dat de milities een veelheid aan kandidaat-rekruten hebben, is het niet geloofwaardig dat ze tijd en moeite zouden nemen om iemand in te lijven die duidelijk niet geïnteresseerd is en die evenmin over militaire ervaring of speciale militaire capaciteiten beschikt.

2.2.8.1. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat de door haar aangebrachte documenten in verband met de ontvoering totaal niet in overweging werden genomen en niet verder onderzocht werden. De loutere motivering dat er vervalste documenten in de omloop zijn, is geen afdoende motivering, temeer daar in de bestreden beslissing gesproken wordt van politiedocumenten terwijl het geenszins politiedocumenten betreffen, doch wel documenten – voorzien van stempels en een hoofding – van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, een officiële instantie.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partij aangebrachte documenten in verband met de ontvoering wel degelijk in overweging werden genomen, doch werd door verwerende partij als volgt geoordeeld: "Aan de documenten die u neerlegt rond het politieonderzoek (CGVS p.13) wordt weinig waarde gehecht. Het is algemeen bekend dat de Iraakse overheidsinstellingen aangetast zijn door een grootschalige en alomtegenwoordige corruptie. Bijgevolg is het op eenvoudige wijze mogelijk om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen. Daarbij komt dat deze documenten

enkel in kopie zijn neergelegd, wat de authenticatie van deze documenten onmogelijk maakt. Daarenboven gaan deze documenten niet gepaard met geloofwaardige verklaringen waardoor zij geen enkele bewijswaarde hebben.”.

Het betoog van verzoekende partij dat de motivering dat het op eenvoudige wijze mogelijk is om bijvoorbeeld politiedocumenten illegaal te verkrijgen geen afdoende motivering is daar het geen politiedocumenten betreffen doch wel documenten van het Ministerie van Binnenlandse zaken, een officiële instantie, biedt geen soelaas. Immers werd door verzoekende partij zelf aangegeven dat de door haar aangebrachte documenten politiedocumenten zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 29/03/2016, p.13) en blijkt hoe dan ook uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (“COI Focus” betreffende “Irak – Corruptie en documentenfraude” d.d. 8 maart 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 4)) dat documenten afkomstig van officiële instanties in het algemeen in Irak op eenvoudige wijze illegaal te verkrijgen zijn.

Wat de opmerking van verzoekende partij betreft dat de door haar aangebrachte documenten niet verder onderzocht werden, wijst de Raad erop dat door verzoekende partij slechts kopieën werden bijgebracht, wat de authenticatie van deze documenten onmogelijk maakt.

Ten slotte benadrukt de Raad dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij er niet in is geslaagd de verschillende vaststellingen van verwerende partij die de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen in een ander daglicht te stellen. Aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht kan enkel bewijswaarde worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. (...)”

Verzoeker diende op 31 mei 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 6 september 2018 werd het tweede verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.10.1. In het kader van zijn huidig, derde verzoek om internationale bescherming verklaart verzoeker dat hij homoseksueel is en al lang een relatie heeft met S., een transgendervrouw. Om die reden werden zijn broer en ex-vrouw in Irak gedood. Daarnaast zegt verzoeker dat de milities hem ervan zullen verdenken banden te hebben met IS. Ter staving van zijn derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: foto's van zijn broer, zijn moeder en zijn huis, een attest van Rubicon, een overlijdensattest van zijn moeder, berichten met S., een psychologisch attest, een echtscheidingsakte en de overlijdensakte van zijn broer.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek voorgelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar

aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerdere verzoeken heeft uiteengezet, zijnde een vrees voor de milities in Irak, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor de milities in Irak, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.*

U herhaalt uw vrees voor de milities in Irak en de onveiligheid (CGVS, p.7). U stelt dat de milities u verdenken van lidmaatschap van IS, omwille van uw lange afwezigheid uit Irak en omdat u sjiit bent (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd werd om te verduidelijken hoe u weet dat de milities u zouden verdenken, verwees u opnieuw naar de gebeurtenissen die in uw eerste verzoek ongeloofwaardig bevonden werden, namelijk uw vermeende rekrutering door de milities (CGVS, p.12). Daarnaast legt u foto's van uw huis voor (doc.2) en foto's en een overlijdensattest van uw moeder (doc.4). U verklaart dat uw huis op 29 september 2020 aangevallen werd, door de schrik overleed uw moeder (CGVS, p.5). De milities in uw stad zouden uw woning in brand gestoken hebben omdat ze u zouden verdenken van samenwerking met IS (CGVS, p.12). Even later zegt u echter dat uw huis in brand gestoken werd omdat uw homoseksuele relatie ontdekt werd (CGVS, p.12). Wanneer u om verduidelijking gevraagd werd, zei u dat u niet kan weten omdat u in Europa was (CGVS, p.12). U bracht echter zelf de brand in uw huis in verband met enerzijds de milities en anderzijds uw relatie. De inconsistentie van uw verklaringen doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en doet de bewijskracht van de documenten die u voorlegt teniet. Uit de foto's die u voorlegt kan overigens geenszins afgeleid worden dat het daadwerkelijk uw huis betreft. Er kan dus geen geloof gehecht worden aan uw bijkomende verklaringen met betrekking tot uw vrees voor de milities in Irak.”

Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden in diens oordeel dat ook de verklaringen die verzoeker aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met zijn vorig verzoek, namelijk zijn homoseksuele geaardheid, geenszins kunnen overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden geoordeeld als volgt: *“U vreest in Irak vermoord te worden omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p.7)*

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het uw dossier gevoegd is, blijkt dat leden van LGBT-gemeenschap in Irak te maken hebben met zware discriminatie, bedreigingen, aanvallen, ontvoeringen en moord. De autoriteiten treden niet op. In de KRI is de situatie voor LGBT iets beter, maar blijft homoseksualiteit een taboe. Ook in de KRI is er sprake van arrestaties en veroordelingen vanwege homoseksualiteit (EASO Country of Origin Information Report: Iraq: Targeting of Individuals, p.133-135).

U verklaart een relatie te hebben met S.(...), een Koerdische transgender-vrouw. U zou haar op de markt in Bagdad ontmoet hebben, waar ze jongenskleren droeg om minder op te vallen. In de KRI zou S.(...) echter meisjeskledij dragen en vrij zijn om te dragen wat ze wou. Volgens u hebben ze in Koerdistan meer vrijheid, heerst er een meer Europese sfeer en kunnen transgenders aanvaard worden (CGVS, p.8-9). Dit staat in contrast met de informatie waarnaar hierboven verwezen wordt, namelijk dat LGBT ook in Koerdistan taboe blijft. Dit ondergraaft reeds de geloofwaardigheid van uw relaas.

De familie van S.(...) zou op de hoogte geweest zijn van jullie relatie en hadden geen bezwaar tegen u, u kwetste of verkrachtte S.(...) immers niet. Daarbovenop oppert u dat de familie van S.(...), in geval van een probleem in jullie relatie, naar uw stam zou kunnen gaan om hun beklag te doen, u komt immers uit een goede stam (CGVS, p.11). Het is bijzonder onwaarschijnlijk dat de ouders van een transvrouw verhaal zouden kunnen halen bij de stam. Ook bij de stammen is homoseksualiteit immers een groot taboe. U geeft zelf ook aan dat de stam haar leden kan straffen, onder andere voor homoseksualiteit. Om die reden is het dus zeer onwaarschijnlijk dat de ouders van een transgender hun

beklag zouden doen via de stammen, gezien hun kind S.(...) dan ook gestraft zou worden. Het feit dat u er geenszins bij stilstaat dat de Irakese stammen niet het geschikte middel zijn om LGBT-relatieproblemen op te lossen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Verder beweert u dat u met S.(...), toen nog minderjarig, op reis ging naar Turkije, Syrië en Iran (CGVS, p.8). Het is onwaarschijnlijk dat u met een minderjarige transgender verschillende keren naar onder andere Iran kon reizen zonder dat dit u problemen opleverde, ondanks de voorzorgen die u beweerde te nemen (CGVS, p.15).

Ook is het opmerkelijk dat u S.(...) bij DVZ omschreef als iemand van de organisatie in Duitsland (vragenlijst DVZ), terwijl u haar al gekend zou hebben in Irak en jarenlang een relatie zou hebben met haar (CGVS, p.14). Indien u daadwerkelijk een langdurige relatie met S.(...) hebt, kan er van u verwacht worden dat u dit doorheen de verschillende stappen van de procedure duidelijk aangeeft. De berichten die u voorlegt (doc.5) kunnen de geloofwaardigheid van uw relatie niet versterken. U legt een uittreksel van een chat-gesprek voor, maar u toont daarmee geenszins aan dat het om een gesprek met dezelfde S.(...) als in uw relaas gaat. U legt geen foto's voor van u en S.(...) samen, naar uw zeggen omdat uw gsm gestolen werd. S.(...) zou net hetzelfde probleem gehad hebben (CGVS, p.6). Het is weinig geloofwaardig dat u na een relatie van tien jaar over geen enkele foto van jullie beiden zou beschikken, zeker gezien u aanvoert dat uw familie op de hoogte kwam van uw relatie met S.(...) omwille van foto's op haar facebook-account (CGVS, p.10). U bent evenmin consistent met betrekking tot de vraag of uw relatie met S.(...) al dan niet ontdekt is in Irak. Eerst uitte u de vrees vermoord te worden als uw relatie ontdekt wordt door iemand (CGVS, p.7). Daarna verklaart u dat uw relatie reeds ontdekt is en om die reden uw huis in brand gestoken werd (CGVS, p.12). Uit bovenstaande volgt dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u een relatie heeft met de transvrouw S.(...) en dat deze relatie begon toen jullie beiden in Irak woonden. U geeft blijk van weinig besef van de moeilijkheden die LGBT-personen ondervinden in Irak. Dat maakt het onwaarschijnlijk dat u zelf ook deel uitmaakte van de LGBT-gemeenschap in Irak. Naast uw vermeende relatie met S.(...) heeft u geen liefdesrelatie of seksuele contacten gehad met mannen (CGVS, p.13).

Doorheen uw relaas legt u geen consistente verklaringen af over welke geaardheid u heeft. Bij DVZ verklaarde u homo te zijn (vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u eerst anders geaard te zijn (CGVS, p.7) en zich enkel aangetrokken te voelen door mannen, niet door vrouwen (CGVS, p.8). Vervolgens verklaart u dat mooie vrouwen u kunnen aantrekken en u geen voorkeur hebt. Al voelt u zich meer aangetrokken tot mannen met een vrouwelijk uiterlijk (CGVS, p.13). Dat de seksuele oriëntatie een fluïde begrip is, betekent niet dat er niet dat er niet kan verwacht worden dat u consistente verklaringen aflegt over uw eigen geaardheid en seksuele oriëntatie. U slaagt hier niet in en dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Tenslotte verklaarde u bij DVZ dat u in Irak naar ontmoetingsplaatsen voor homo's ging en dat uw familie op die manier al voor uw vertrek wist dat u homo was (vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk ontkende u uw eerdere verklaringen en zei u dat er geen ontmoetingsplaatsen voor homo's bestaan in Irak (CGVS, p.10). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie.

U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat u homoseksueel bent, bijgevolg kan er geen geloof geacht worden aan de vrees die u voorhoudt omwille van uw vermeende seksuele oriëntatie. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw bewering dat uw broer vermoord zou zijn omwille van uw geaardheid (CGVS, p.12)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen en hij dienvolgens geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het betoog dat de beoordeling van de seksuele geaardheid van een persoon die internationale bescherming aanvraagt in de eerste plaats moet beoordeeld worden aan de hand van een empirisch onderbouwd onderzoek, zoals bevestigd in de richtlijnen van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, dat zijn seksuele geaardheid niet meer betwist kan worden en dat hem, gelet op het risico op vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid wanneer hij zou worden teruggestuurd naar Irak, internationale bescherming moet verleend worden. Hij legt in dit verband bij aanvullende nota nog het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Irakese homoseksuele man in het kader van een volgend verzoek" van NANSSEN van september 2021 neer. De Raad benadrukt in dit verband dat het niet gemakkelijk is op

objectieve wijze een seksuele geaardheid te bewijzen. UNHCR wijst erop dat de ervaringen van LGBTIQ+-personen sterk variëren en sterk worden beïnvloed door hun culturele, economische, familiale, politieke, religieuze en sociale omgeving. De sociale en culturele achtergrond van de verzoeker om internationale bescherming die zich identificeert als LGBTIQ+ kan van invloed zijn op de manier waarop hij of zij zijn of haar seksuele geaardheid en/of genderidentiteit uitdrukt, op de manier waarop deze persoon zich identificeert of kan verklaren waarom hij of zij niet openlijk leeft als LGBTIQ+. Veel LGBTIQ+-personen onderdrukken hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit om de gevolgen van ontdekking, zoals het risico op bestraffing, discriminatie, maatschappelijke afkeuring of uitsluiting uit de familie, te vermijden. Sommige personen zijn zich mogelijk ook onbewust van hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit tot de adolescentie, vroege volwassenheid of later in het leven. Personen die zijn opgegroeid in culturen waar hun seksualiteit en/of genderidentiteit een schande of taboe is, worstelen vaak met hun seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Het feit dat een asielzoeker die zich identificeert als LGTBIQ+ geen relatie(s) heeft gehad in het land van herkomst, betekent niet noodzakelijk dat hij of zij geen LGBTIQ+ is. Het kan eerder een aanwijzing zijn dat hij of zij problemen probeert te voorkomen. Ook de invloed van religie in het leven van LGBTIQ+-personen kan complex, dynamisch en een bron van ambivalentie zijn (zie UNHCR *“Guidelines on international protection no. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van 23 oktober 2012). Het voorgaande neemt niet weg dat van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid en dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst of die hem beletten ernaar terug te keren op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoeker om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het administratief dossier en zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing blijkt evenwel overduidelijk dat de verklaringen van verzoeker in dit verband als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen en dienvolgens volstrekt ongeloofwaardig moeten worden geacht. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die in het verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Zoals voorts terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kunnen ook de overige nieuwe stukken die verzoeker aanbrengt de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen: *“Uit de psychologische documenten (doc.6) die u voorlegde op de dag van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u een beperkt narcistisch functioneren met een depressieve kant vertoont. Ook zou u met stress kampen, met als gevolg dat u niet altijd in staat zou zijn u te concentreren om uw relaas uit het hoofd te vertellen. Om die reden raadde uw psycholoog aan om u de tijd te geven uw gedachten te verzamelen, bijvoorbeeld door een pauze aan te bieden. U verklaarde zelf dat uw psychologische aandoening u niet zou hinderen tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.7). Er werd u meegedeeld dat er rekening zou gehouden worden met uw psychologische omstandigheden en werden nog twee pauzes gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud.”* en *“De documenten die u voorlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. De foto's van uw broer (doc.2) en het overlijdensattest (doc.8) dat u voorlegt kan op niet aantonen dat hij vermoord zou geweest zijn omwille van uw vermeende geaardheid. Uw echtscheidingsakte (doc.7) heeft louter betrekking op de beëindiging van uw huwelijk in Irak, hetgeen niet betwist wordt door het CGVS. Het attest van de organisatie Rubicon (doc.3) kan geenszins aantonen dat u homoseksueel bent, en toont louter uw aanwezigheid op een workshop over LGBT-migranten aan. In het psychologisch rapport dat u voorlegt, staat, naast de psychologische vaststellingen die hierboven besproken zijn, dat u tegen uw psychologen uitlegde dat onder andere uw broer en uw vrouw voor uw ogen en in uw armen gestorven zijn. Dit is strijdig met uw verklaringen bij DVZ dat uw vrouw en broer in respectievelijk 2018 en 2019 overleden (vragenlijst DVZ). U bent immers al sinds 2015 in Europa en kan dus onmogelijk aanwezig geweest zijn bij hun dood. De overige documenten die u voorlegt werden reeds besproken in deze beslissing.”* Met de argumentatie dat hij ter ondersteuning van zijn volgend verzoek verschillende stukken neerlegt die zijn seksuele geaardheid bewijzen en dat zijn seksuele geaardheid dan ook niet meer betwist kan worden, brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande vaststellingen en overwegingen, die eveneens door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.10.2. Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat de situatie voor soennieten in Irak, en meer bepaald in Bagdad, gevaarlijk blijft, stelt dat het voor hem onmogelijk is om de bescherming in te roepen van de Iraakse autoriteiten en aanvoert dat hij *“specifiek het risico loopt om slachtoffer van geweld te worden vanwege zijn soennitische profiel”*, merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij een sjiiitische moslim van Arabische etnische origine is (administratief dossier, gehoor CGVS 1^e VIB, p. 4). Verzoeker, wiens verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar waren, beweerde bij het indienen van zijn eerste verzoek zelfs dat zijn drie zussen in 2014 door een soennitische militie werden ontvoerd, onder meer omwille van hun sjiiitische afkomst (1^e VIB, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Het is dan ook niet ernstig dat verzoeker naar aanleiding van huidig derde verzoek om internationale bescherming plots beweert soenniet te zijn. Hoe dan ook, zo uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat soennieten in Bagdad inderdaad een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde gewelddaden, kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven soenniet te zijn in Bagdad aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.10.3. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de geconsulteerde bronnen dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Bagdad.

Uit de COI Focus *“Irak – Veiligheidssituatie”* van 24 november 2021 en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genooddacht hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder

veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Bagdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van bremmbommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie – sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Op basis van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in de EASO Country Guidance Note over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Immers, waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat de protesten grote onrust in het land veroorzaken en reeds hebben geleid tot een hoog aantal dodelijke slachtoffers, en stelt dat de protesten die sinds oktober 2019 plaatsvinden in Bagdad tot op de dag van vandaag met dezelfde intensiteit verder gaan, herhaalt de Raad dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar de verkiezingen van 10 oktober 2021, hekelt dat de gewelddadige en destabiliserende consequenties hiervan door het Commissariaat-generaal op geen enkel moment werden besproken en aanvoert dat het Commissariaat-generaal in de huidige context van onstabiliteit in Bagdad ten gevolge van aanhoudende protesten niet kon overgaan tot een weigeringsbeslissing zonder rekening te houden met de toekomstige belangrijke gebeurtenissen die een zware impact kunnen hebben op de veiligheidssituatie in het land en de stad, blijkt uit voorgaande analyse dat met de verkiezingen van 10 oktober 2021 en de nasleep ervan genoegzaam rekening werd gehouden. Dat zich in Bagdad daarnaast nog terreuraanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in Bagdad echter niet aan voormelde voorwaarden.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. In zoverre verzoeker dienaangaande in het verzoekschrift verwijst naar zijn bijzonder profiel als soenniet, verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 2.10.2. werd uiteengezet. Waar verzoeker in de aanvullende nota nog opmerkt dat hij een kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn problematische mentale gezondheidstoestand, hij in dit verband verwijst naar de psychologische attesten die hij heeft neergelegd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en betoogt dat het, gelet op zijn kwetsbaarheid omwille van zijn mentale stoornissen, buiten kijf staat dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in geval van terugkeer naar Irak, merkt de Raad op dat uit de voorgelegde attesten blijkt dat verzoeker een beperkt narcistisch functioneren met een depressieve kant vertoont. Er wordt gesteld dat verzoeker rouwt om het verlies van verschillende familieleden en gewezen op zijn gebrek aan huisvesting, hetgeen zou leiden tot zelfmoordgedachten. Ook zou verzoeker met stress kampen, met als gevolg dat hij niet altijd in staat zou zijn om zich te concentreren om zijn relaas uit het hoofd te vertellen. Om die reden raadde de psycholoog aan om verzoeker de tijd te geven zijn gedachten te verzamelen, bijvoorbeeld door een pauze aan te bieden. Verzoeker verklaarde zelf dat zijn psychologische aandoening hem niet zou hinderen tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin *in concreto* toe waarom deze mentale problemen hem bijzonder kwetsbaar zouden maken in geval van terugkeer naar Irak, laat staan tot gevolg zouden hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, zoals wordt gesteld in de aanvullende nota. Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op de arresten *Elgafaji* en *Diakité*, waar het Europees Hof van Justitie oordeelde dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”*

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De Raad stelt derhalve vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming en de door hem neergelegde documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.13. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS